

διὰ μακρῶν ἐκτιθεμένως περὶ τῆς ματαιότητος τῶν ἐπιγείων, περὶ τῆς εὐτελείας τοῦ ἐν τῷ κόσμῳ βίου, περὶ θανάτου, ἀμαρτίας καὶ μετανοίας. Τὸ ποίημα εἶνε ἐντελῶς ἀπηλλαγμένον τῶν ἀγροικιῶν τῆς μούσης τοῦ Σαχλίκη καὶ Δεφαράνα, ἀλλὰ βρῦνει τὸν ἀναγνώστην διὰ τῆς χαλαρότητος καὶ γενικότητος τῶν ἰδεῶν καὶ τῆς ἐλλείψεως χρωματισμοῦ τοπικοῦ ἢ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἐγράφη. Εἰς τοὺς τελευταίους δύο στίχους ὀνομάζει ἑαυτὸν ὁ ποιητῆς: Ὡς ἐδεπᾶ τελειώθηκεν ἡ ῥίμα τοῦ Φαλιέρου | Τάφεντη τοῦ μισέρ Μαρῆ, τοῦ παλαιοῦ τοῦ γέρου. 2. Ἱστορία καὶ ὄνειρο τοῦ εὐγενεστάτου ἄρχοντος κυρίου (οὕτως) Μαρίνου Φαλιέρου. Ὁ συγγραφεὺς διηγεῖται ὡς ὁ Πικατόρος καὶ Μπεργαδῆς διάλογον ὃν ἔκαμεν ἐν ὀνείρῳ. Τὰ πρόσωπα τοῦ διαλόγου εἶνε ὁ Φαλιέρης, ἡ Μοῖρα, ἡ Ποθοῦλα (πόθος) καὶ ἡ Ἄθοῦσα (ἀθωότης). Ὁ Φαλιέρης διαλέγεται πρῶτον ἐπὶ μακρὸν πρὸς τὴν Μοῖραν πράγματα κενὰ ἐννοίας, εἶτα δὲ ἐμφανίζονται ἡ Ποθοῦλα καὶ ἡ Ἄθοῦσα. Ὁ ποιητῆς αἰσθάνεται φλέγοντα ἔρωτα πρὸς ταύτην καὶ θερμῶς ἰκετεύει αὐτὴν νὰ δεχθῆ τὸν ἔρωτά του, εἰς ὃ βοηθὸν ἔχει καὶ τὴν Ποθοῦλαν. Ἡ Ἄθοῦσα ὅμως ἐπιμόνως ἀποκρούει τοὺς λόγους του. Τέλος ὀρκίζεται εἰς αὐτὴν πίστιν αἰωνίαν ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας, ἀπαιτῶν καὶ παρ' αὐτῆς τὸ αὐτό. Τότε ἡ Ἄθοῦσα ὁμολογεῖ τὸν ἔρωτά της, ἐκεῖνος δὲ ἀπαιτεῖ φίλημα παρ' αὐτῆς — ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς εὐτυχίας της ἐξεγείρεται τοῦ ὕπνου ὑπὸ δῆγματος φύλλου. Διὰ τούτου τοῦ κωμικοῦ περιστατικοῦ τελειώνει τὸ ποίημα. Καὶ τοῦτο ὅμως τὸ ἀρκετὰ ξηρὸν στιχοῦργημα, τελευταῖον εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἀλληγορικῶν διαλόγων τοῦ Τζέτζη, Ἀπλούχειρος, Φιλῆ, ἀνυψοῦται κατὰ τὴν περιγραφὴν τῆς ἐρωτικῆς ἰκεσίας τοῦ Φαλιέρη, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ἐμπνεύσεων ἐκ τῆς δημοτικῆς ποιήσεως, εἰς θερμὸν αἰσθημα καὶ ζωηρὰν παράστασιν. 3. Τὸ τρίτον ποίημα εἶνε κατὰ τὸ περιεχόμενον πολὺ συγγενὲς πρὸς τὸ δεύτερον· εἶνε ὁμοίως ἱστορία ἐρωτικὴ ἐν ὀνείρῳ, ἄνευ ἐπιγραφῆς ἐν τῷ χειρογράφῳ. Ὁ ποιητῆς βλέπει ἐν ὀνείρῳ γυναῖκα καὶ τὸν ἔρωτα ὠπλι-

